

ส่งกระทู้ให้เพื่อน >>>

ถ่านบทสัมภาษณ์แม่ลิ้ม ก่อนเสียชีวิต 2 เดือน

ตุลาคม 2519 ถึง ตุลาคม 2545
26 ปีที่ไม่เคยลืมลูกเกี้ยว (จารุพงษ์ ทองสินธุ์)

บทสัมภาษณ์

พ่อจินดาและแม่ลิ้ม ทองสินธุ์

โดย...พรไทย ศิริสาธิตกิจ

พรไทย แม่ลิ้มช่วยเล่าถึงพี่เกี้ยวช่วงในวัยเด็ก ให้ฟังสักนิดครับ

แม่ลิ้ม เขาเป็นคนที่ปากดี อัจฉริยะดี ชอบสอนหนังสือน้องๆ เวลากินข้าว จะเรียกน้องมากินกันทั้งหมด และจะดักข้าวให้น้องๆ ทุกคน และเป็นคนชอบอ่านหนังสือ ไปที่ไหนก็ต้องมีหนังสือติดตัวไปด้วยเสมอ แม้กระทั่งเวลาตาเครื่องแกงให้แม่ยังอ่านหนังสือ ครุจินดา ตอนเด็กๆ เขาคูยก เป็นคนชอบตั้งคำถาม เช่นเมื่อเห็นพระจันทร์ก็จะถามว่า "พ่อๆ ดวงจันทร์ นี่เขาอยู่กันหรือ (อย่างไร) น่าจะมีคนอยู่นะพ่อ พร้อมกับเอาไฟฉายมาส่องไปที่ดวงจันทร์ พ่อก็เลยพูดว่ามันจะไปได้หรือลูก (หัวเราะ) อีกครั้งที่พ่อจำได้ เขาเคยถามคนข้างบ้านว่า ปลานี้ปลาไหน (อะไร) เขาตอบว่าปลาช่อน เขาก็ถามต่อว่าปลาช่อนไหน เพราะปลาช่อนมีหลายชนิด เขาถามต่อไปเรื่อยๆจนตอบไม่ได้ เลยแกล้งตอบว่าปลาช่อนหัวล้าน ลูกเกี้ยวก็จะโกรธและหยุดถามทันทีเพราะเขารู้ว่าคำตอบนี้ล้อเลียน พ่อ ซึ่งตอนนั้นหัวล้าน

พรไทย คุณครูจินดาและแม่ลิ้มช่วยเล่าย้อนถึงช่วงที่พี่เกี้ยวไปเรียนที่กรุงเทพฯ ว่าช่วงนั้นทางบ้านสนับสนุนพี่เกี้ยวให้เรียนขนาดไหนครับ

ครูจินดา ผมสนับสนุนเต็มที่

แม่ลิ้ม สนับสนุนแหละลูกเพราะว่าเขาสอบได้ และเราก็ต้องการให้ลูกเรียนจบดีๆ สูงๆ และก็โตมอกเขาแล้วว่า นุ้ยลูกเกี้ยวไปบอกเพื่อนๆ ของนุ้ยว่าตั้งใจเรียนให้ดี เรียนให้เก่ง เรียนให้จบออกมา ส่วนเก้าอี้ที่พวกนี้นั่งอยู่แม่รับรองให้เลยว่าตายก็ไม่ได้เอาไป มันก็ต้องจากเก้าอี้พวกนี้ไปไม่ใช่มันจะนั่งได้ตลอด นุ้ยจงฟังแม่ไว้

พรไทย แม่ลิ้มสั่งไว้แบบนั้นเลยนะครับ

แม่ลิ้ม สั่งไว้เลยลูก แต่ว่าคนเรามันก็ไปตามกฎของธรรมชาติ และกฎแห่งกรรม มันหลีกเลี่ยงไม่พ้น

พรไทย คุณครูคงภูมิใจมากใช่ไหมครับที่ลูกเรียนธรรมศาสตร์

ครูจินดา ภูมิใจครับเพราะสมัยนั้นใครสอบเข้า ส่วนๆหลาย สอบเข้าธรรมศาสตร์ได้ในรุ่นเดียวกันก็จะเป็นที่ดีใจ

พรไทย ไปเรียนช่วงแรกพี่เกี้ยว เรียนเป็นอย่างไรบ้าง เขาเคยเล่าถึงบรรยากาศของธรรมศาสตร์ให้ฟังบ้างมั๊ยครับ

ครูจินดา คราวแรกไปเรียน มศ. 4- 5 ที่โรงเรียนวัดสุทธิวารามก่อน และก็ปกติดี แต่เมื่อช่วงเรียนอยู่ มศ. 5 ก็รู้สึกว่าเขาได้เข้าไปร่วมกิจกรรม 14 ตุลาคม 2516 โดยเข้าร่วมเดินขบวนและเข้าไปช่วยในเรื่องการรับบริจาคเงินสมทบทุนให้นักศึกษา ผมว่าอันนี้แหละที่เป็นเหตุให้เขาแปลงสถานการณ์ความคิดที่จะทำเรื่องนี้แล้ว เพราะบ้านเมืองของเราไม่ได้รับความเป็นธรรมพอ เขาแอมอ้างว่าทำเพื่อชาวบ้านแต่ชาวบ้านยังลำบาก โดยช่วงที่เขาอยู่ มศ. 4-5 นี้เขาไม่ได้ไปไหนเพราะเรียนอยู่ในภาควิชาการ แต่พอสอบเข้าธรรมศาสตร์ได้ ตั้งแต่เริ่มปี 1 เขาก็เริ่มออกค่ายแล้ว พอช่วงปี 2 เขาได้เป็นกรรมการบริหารองค์การนักศึกษามหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ และได้ออกค่ายไปดู เกี่ยวกับสหพันธ์ชาวนาที่เกิดขึ้นมา ทางภาคเหนือและทางภาคอีสาน ไปช่วยทำกิจกรรม

แม่ลิ้ม เขาถ่ายรูปมา ไปช่วยด้านา

ครูจินดา ทำให้มีความปลุกฝังเรื่องการเปลี่ยนแปลง คือว่า คนเรามันถูกกดอยู่มาก

แม่ลิ้ม เขาไปพูดแต่ชาวบ้านไม่เห็นด้วย เขายังเป็นเด็กๆ

ครูจินดา คือ เขา ไม่ใช่ไม่เห็นด้วย เขาเห็นด้วยนั่นแหละ แต่เขาคิดว่าไม่สามารถจะทำได้จริง

พรไทย มีหลักการอะไรบ้างครับ

ครูจินดา มีหลักการว่า ต้องเอาถิ่นใหม่การปกครองระบบนี้ คือมันไม่เป็นประชาธิปไตยที่สมบูรณ์ เขาบอกว่าประชาธิปไตยที่สมบูรณ์จะต้องมีความคิดจากคนชั้นล่างขึ้นไป ไม่ใช่คิดจากคนชั้นบนลงมา เขาบอกว่าไม่ได้หากเป็นแบบนี้ต่อไป เขาก็ไม่ใคร่จะเห็นด้วย

แต่เราจะทำอย่างไรก็ไม่สำเร็จ เพราะว่ากฎหมายอยู่ที่พวกเขา ปืนก็อยู่ที่พวกเขา อยู่ที่พวกเขาทั้งหมด เขาปกครองมาเป็นเวลานานเสียแล้ว เราจะทำอย่างไรได้ จึงต้องออกมากัดค้ำ และช่วยตัวเองกันไปก่อน โดยการช่วยตัวเองกันไปก่อนกลายเป็นพื้นฐานที่ทำให้เขาไปเข้าค่ายอาสา ครั้นเมื่อเรียนอยู่ที่ 2 เขาได้รับตำแหน่งเป็นกรรมการบริหารองค์การนักศึกษามหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ทำให้เขาหันเหไปมาก ที่ผมคิดนะ เพราะเวลาเขากลับบ้านผมเห็นว่าเขาผิดปกติ

พรไทย ผิดปกติอย่างไรบ้างครับ

ครูจินดา คือเขารู้จักคนมากขึ้น หมายความว่า พูดกับคนมากขึ้น คนอยู่ตรงไหนจำนวนมากๆ เขาก็จะเข้าไปหา ซึ่งเมื่อก่อนไม่เคยทำ

แบบนี้ เวลาช่วงกลับมาเยี่ยมบ้านในช่วงปิดเทอม เมื่อลงรถไฟที่สถานีรถไฟบ้านสอง (อ.เวียงสระ จ.สุราษฎร์ธานี) พอก็ไปรับเพราะที่ อ. พระแสงไม่มีสถานีรถไฟ และก่อนที่จะกลับบ้านเขาจะขอเวลาราว ๆ 20-30 นาที เพื่อเข้าไปพูดคุยกับชาวบ้าน ที่สถานีรถไฟบ้าง สองข้างทางรถบ้าง กว่าจะได้กลับบ้าน เดียวก็ไปพูดกับคนโน้น เดียวก็พูดกับคนนี้ รู้จักคนมาก ผมก็เลยคิดว่า การรู้จักคนมากนี้ รู้สึกว่าต้องมีที่มาที่ไป ไม่ใช่อยู่ดีๆ จะรู้จัก แต่ต้องรู้จักมาก่อนหน้านี้ เพียงแต่เราไม่รู้ว่กิจกรรมเขาไปทำที่กันตรงไหน ติดต่อกันทางไหนบ้าง

พรไทย ช่วงนั้นพี่เกียะเรียนอยู่ที่ไหนครับ

ครูจินดา ปี 2 ครับ ช่วงปี 1 ก็มีการออกพื้นที่เหมือนกันแต่ส่วนมากไปในพื้นที่ภาคอื่นๆ แต่พอเรียนปี 2 เขาเริ่มลงมาทางพื้นที่ภาคใต้หลายแห่ง ตั้งแต่ นครศรีธรรมราช สุราษฎร์ธานี แล้วก็ปัตตานี

พรไทย ช่วงที่ลูกเรียนอยู่ที่ 2 แม่ล้มหรือไม่ครับว่าลูกเปลี่ยนไป

แม่ล้ม รู้ ว่าลูกเกียะเปลี่ยนไป เพราะเวลาช่วงไปทำสวนกับแม่ เมื่อเขาเห็นกลุ่มคนอยู่ข้างทางเขาจะหยุดรถเครื่อง (รถมอเตอร์ไซด์) บอกว่า แม่ๆ รอนุ้ย เดียว นุ้ยจะคุยกับเขาเดี๋ยวแม่ก็หยุด แต่เริ่มคิดว่า ออ..ลูกเกียะนี่

พรไทย ครูจินดาเคยเดือนลูกบ้างมั๊ยครับ

ครูจินดา เดือน ผมเคยเดือนว่าอย่าให้เกินเลยไปมาก เพราะผมกลัวอันตราย แต่เขาบอกว่าเค้าไม่กลัวและบอกอีกว่าเจ้าหน้าที่เค้าไม่ทำเด็ก ๆ

พรไทย แม่ล้มละครับเคยเดือนพี่เกียะบ้างไหมครับ

แม่ล้ม เดือน แต่เขาก็บอกว่าแม่ไม่ต้องเป็นห่วงนุ้ย นุ้ยจะไม่ทำให้แม่ผิดหวังในตัวนุ้ย

(หน้าเศร้า) แต่หลง (พูด) แล้วก็ไปเชื่อ

พรไทย ช่วงเวลา 2516-2518 พี่เกียะมาหาทางภาคใต้บ่อยมั๊ยครับ

ครูจินดา ถ้าหากมีเหตุการณ์อะไรก็จะมา

แม่ล้ม ถ้าหากมีเหตุการณ์ เมื่อเขาได้รับโทรเลขเขาจะลงมาทันที

พรไทย อาทิเช่น เรื่องอะไรบ้างครับพี่เกียะจึงจะลงมา

ครูจินดา แล้วแต่ว่า จะมีมวลชน หรือชุมนุมประท้วงที่ไหนเขาถึงจะลงมา

พรไทย เวลาพี่เกียะลงมา ได้แวะที่บ้านบ้างมั๊ยครับ

ครูจินดา ได้แวะบางครั้ง บางครั้งก็พิน (เลยไป) แต่ถ้าหากอยู่ใกล้ๆ บ้าน เช่นว่า สุราษฎร์ ก็จะมาแวะ แต่ถ้าหากอยู่ไกลๆ ก็ไม่มาแวะ

พรไทย ผมเคยทราบว่พี่เกียะเคยซื้อผ้าถุงมาฝากแม่ล้มสักครั้ง ไข่มั๊ยครับ

แม่ล้ม เคย ซื้อมาฝาก ไปปัตตานีมา รูปถ่ายยังมีอยู่

พรไทย ช่วงที่พี่เกียะไปปัตตานีอยู่ในช่วงปีไหนครับ

ครูจินดา อยู่ในช่วงนั้นแหละครับราวๆ ปี 18 ไม่ทราบว่เกิดจากสาเหตุอะไร จำได้แต่ที่สุราษฎร์ฯ ว่มีการล้อมศาลากลางจังหวัด

และเหตุการณ์ที่ปัตตานีนั้นเกิดหลังเหตุการณ์ที่สุราษฎร์ฯ

แม่ล้ม ลูกเกียะมาสุราษฎร์แล้วก็กลับ

ครูจินดา กลับไปคืนนั้นเลย

พรไทย พี่เกียะช่วงที่มาทางภาคใต้ จะมากับใครครับ

ครูจินดา ไม่ทราบ

แม่ล้ม เวลาที่บ้านมีคนคนเดียวแต่ส่วนใหญ่จะมาลงที่ชุมนุมเลย

พรไทย แล้วแม่ล้มกับคุณครูทราบได้อย่างไรว่าลูกมารวมชุมนุมด้วย

แม่ล้ม รู้ มีคนมาบอก

ครูจินดา มีคนมาบอก บอกว่าลูกผมมา ขึ้นพูดบนเวทีเสร็จแล้วเขาก็ไป

พรไทย หมายความว่าช่วงนั้นพี่เกียะเริ่มมีชื่อเสียงอยู่บ้างแล้วคนจึงรู้จัก แล้วช่วงนั้นมีเจ้าหน้าที่เข้ามาสอบถามข้อมูลเกี่ยวกับพี่เกียะบ้างมั๊ยครับ

ครูจินดา มีแต่เข้ามาพูดคุยธรรมดาไม่ได้สอบถามอะไร แต่ว่าช่วงหลังจากที่นักศึกษาเข้าป่าแล้ว ในปี 19 ก็ได้มาเพราะเขาอยากจะทำรำนว่ นักศึกษาอยู่ไหน

พรไทย ในที่สุดคุณครูก็ทราบแล้วว่าลูกได้เข้าสู่ขบวนการเคลื่อนไหว อย่างไรก็ตามก็ได้เกิดกรณี 6 ตุลาคม 2519 ขึ้นมาอย่างที่ทุกคนทราบดีแล้ว รวมทั้งบันทึกของคุณครูที่ได้บันทึกไว้ด้วยซึ่งข้อมูลก็ชัดเจนพอสมควร อย่างไรก็ตามหลังจากเหตุการณ์ 6 ตุลาคม 19 แม่ล้มก็ยังออกตามหาลูกอยู่ตลอดเวลา

แม่ล้ม ตามหา ไปทุกแห่ง ถ้าหากสมมติเขามาบอกว่าพบเห็นที่ไหน จะไปทันที

ครูจินดา ช่วงปี 2518 ไม่ค่อยมีคนมาหา แต่พอช่วงปี 19 ก็มีคนมาหาผมทั้ง 2 ฝ่าย ฝ่ายปากีมาหา ฝ่ายบ้านเมืองก็มาหา ถ้าหากผมเคลื่อนไหวไปไหน ฝ่ายตำรวจ ทหารก็จะส่งคนคอยติดตาม แต่เราก็ไม่รู้ตัว แต่ก็ก็มีพรรคพวกวงในบอกมาอีกที และย่ำว่าให้ผมระวังตัวสักนิด เพราะทางราชการคิดว่าเรามีดบังลูกไว้ เขาคิดว่าลูกเข้าป่าแล้วแต่เรามีดบังไว้ ทั้งๆ ที่ความจริงแล้วเราก็ไม่รู้ แต่เขาก็ยังคิดว่าเรารู้

แม่ล้ม ไม่รู้ว่าเขาเสียแล้ว

ครูจินดา ไม่รู้ว่าเสียแล้วด้วยซ้ำ เพิ่งแน่ชัดเมื่อ ปี-2539

แม่ล้ม 20 ปีแล้วถึงจะรู้

ครูจินดา เมื่อนั้นรู้แน่ชัดเมื่อก่อนก็รู้ แต่ว่าไม่แน่นอน

พรไทย รู้ว่าลูกเสียแล้วจากใครครับ

ครูจินดา ที่ได้ยิน ก็จะได้ยินมาจากนักศึกษาใน ปี 2539

พรไทย แล้วช่วงก่อนไม่คิดว่าเสียไข่มั๊ยครับ

ครูจินดา ยังคิดว่ายังอยู่
 แม่ลิ้ม ไม่เคยคิดว่าลูกเสียแล้วเลย
 ครูจินดา ไม่เคยคิดเพราะไม่ได้เห็นศพ
 พรไทย คุณครูไม่เคยเห็นภาพ
 ครูจินดา ภาพนั้นเห็น แต่ว่าเป็นภาพที่เขาตั้งศพกองที่สนามฟุตบอลในธรรมศาสตร์ ดูแล้วไม่ชัด แต่ว่าลูกสาว ลูกแฉ ลูกแหวน ลูกชายๆ เขารู้กันหมดแล้ว เพราะเขาได้ไปร่วมตักบาตร แต่เขาก็ไม่กล้ามาบอก กลัวพ่อแค้นไม่ได้
 พรไทย พี่แหวน พี่แฉ เขารู้เมื่อตอนช่วงไหนครับ
 ครูจินดา เขารู้ตั้งแต่ปีแรก หลังจาก ปี19 แล้วเพราะเขาเรียนรามคำแหงอยู่ในช่วงนั้น
 พรไทย ช่วงที่ทำให้แน่ใจว่าเสียแล้วใน ปี 2539 เพราะอะไรครับ
 ครูจินดา รุเพราะมีการเชิญให้เข้าร่วมพิธีในเดือนตุลาคม โดยให้ไปเป็นประธานฝ่ายสงฆ์
 พรไทย ทราบว่าเคยมีคนส่งรูปพี่เกียะมาให้ดู คุณครูเชื่อมั๊ยครับ
 ครูจินดา ไม่เชื่อ แต่ว่าผมไปหานะ
 พรไทย ช่วงปีไหนครับ
 ครูจินดา หลายปีแล้วครับ
 ป้าลิ้ม ราวๆ ปี 2520-21
 ครูจินดา เขาส่งจดหมายมาแล้วให้ผมไปดูด้วยว่ามีศพ อยู่ทั้งหมด 6 ศพ ที่วัดดอน แต่ว่าเมื่อช่วงขึ้นไปเขาฝั่งหมดแล้วเห็นแต่รูปถ่าย แต่ก็ดูไม่ชัดเพราะถ่ายในขณะที่ ศพขึ้นอืดแล้ว
 พรไทย พอดูรูปไม่ชัดคุณครูก็ไม่ปักใจเชื่อ
 ครูจินดา ไม่ปักใจ
 แม่ลิ้ม ไม่คิดนะลูก ใครมาบอกว่าเสียก็จะไม่ฟัง
 ครูจินดา แต่ว่าช่วงนั้น มันก็มีอยู่ 2 กระแส เพราะมีคนฝ่ายป้ามาบอกว่าเขาเห็นลูกเกียะว่ามาลงรถไฟที่ สถานี นาสาร แล้วเข้าไปในห้องข้าง ดัดผมแบบไหนก็รู้ พูดยังเหมือนกัน
 พรไทย ช่วงนั้นปีไหนครับ
 แม่ลิ้ม ปี 2519
 ครูจินดา ปี 2520 แล้วครับ โดยตอนนั้นมีข่าวว่านักศึกษาเข้าป่า จึงออกตามหา
 แม่ลิ้ม เหมารถไปตามหาหลายแห่ง ไม่ว่าจะเป็สดูล ชุมพร นครศรีธรรมราช ระนอง ที่สดูลเข้าไปถามผู้ว่า ฯ แต่ก็ไม่พบ
 พรไทย ช่วงที่คุณครูตามหาลูกทางการเริ่มเฟื่องเลี้ยงมั๊ยครับ เพราะคุณครูต้องติดต่อขอความช่วยเหลือจากฝ่ายป่าอยู่บ่อยๆ
 ครูจินดา เฟื่องเลี้ยงครับ
 แม่ลิ้ม เราก็ดึงให้เขาเฟื่องเลี้ยง
 ครูจินดา ช่วงนั้น เราก็มองแล้ว
 พรไทย เขากดดันโดยวิธีไหนบ้างครับ
 แม่ลิ้ม เขาเชิญป้าลิ้มไปอบรมการเมืองที่ ต. คลองปราบ (จังหวัดสุราษฎร์ธานี)
 ครูจินดา ทางกรเขาเชิญเพราะเขาเห็นว่า คนไหนที่จะไปในทางนี้(คอมมิวนิสต์) เขาจะเชิญไปอบรม เขาก็เชิญหลายคนครับ ซึ่งเป็นช่วงที่คอมมิวนิสต์จะเลิกแล้ว ราวๆ ปี 2526 แล้วครับ เพราะ ทางการประกาศใช้นโยบาย 66/23 ออกมาแล้ว ช่วงนั้น พลเอกหาญ (สีลานนท์) สามารถเที่ยวในป่าได้สบายแล้ว
 พรไทย แล้วช่วงก่อนหน้านั้นล่ะครับ โดยเฉพาะช่วงแรกๆ
 ครูจินดา เขาก็จะตาม เช่นว่า ไปทำสวนเขาก็จะส่งคนไปดู
 แม่ลิ้ม เวลาแก็ (ครูจินดา) ออกจากตำบล อีปิ่น ออกไปตรวจโรงเรียนถ้าช่วงไหนออกไม่ได้ ฝ่ายป่าก็จะส่งขามามบอกว่า อย่าไป เพราะอาจมีการตักยิง
 ครูจินดา ในช่วงนั้น ข้าราชการจะออกนอกพื้นที่ไม่ได้ เขาให้ผมออกได้ กับอาจารย์สุคนธ์ ตำรวจก็จำเพ็ญที่ออกได้
 พรไทย เรื่องนี้ทำให้ตำรวจยิงส่งสัยเข้าไปอีกมั๊ยครับ
 แม่ลิ้ม สงสัย
 ครูจินดา สงสัยไปมาก เพราะเขาคิดว่าผมทำไม่ออกนอกพื้นที่ได้แต่คนอื่นออกไม่ได้
 พรไทย แม่ลิ้มเคยเล่าช่วงที่ผมมาเยี่ยมครั้งแรกว่าเคยคบ (เตรียม) ข้าวหอไปทำสวน แต่ทางการสงสัยว่าป้าลิ้มเอาไปให้ลูก
 แม่ลิ้ม เขาว่าเอาไปให้ลูกเกียะ ทั้งที่จริงเราออกตอนเช้า เลยเอาข้าวเที่ยงไปกินด้วย
 พรไทย แม่ลิ้มมาเชื่อบสนิทใจว่าลูกเสียแล้วเพราะอะไร
 แม่ลิ้ม เพราะเพื่อนลูกเกียะที่เตี้ยนี่อยู่ชุมพร จำชื่อไม่ได้ และอีกคนหนึ่งชื่อว่าลูก รุณ มาบอกว่าลูกเกียะเสียแน่นอนแล้ว
 ครูจินดา เพื่อนๆ ทุกคนเขาเห็นชัดเจน เพื่อนเขาอยู่ในเหตุการณ์
 แม่ลิ้ม ถึงได้เชื่อ แต่มันก็เสียใจ มันแน่นไปหมด หลังจากนั้นก็ได้ไปร่วมงานเป็นครั้งแรก และเขาก็ให้ขึ้นพูดในหอประชุมของลูกเกียะ ก็ร้องไห้กันทั้งหมด
 พรไทย แม่ลิ้มพูดอะไรบ้างครับ
 แม่ลิ้ม "นี่แหละแม่ของจากรพวงษ์ มันเจ็บ มันปวดเหลือเกินที่เขาทำได้ ข้าคนได้ เหมือนบ้านเมืองไม่มีชื่อไม่มีแป ห้ามแล้วไม่ใช่ไม่ห้าม ลูกนั้นก็พูดแหละว่าแม่ไม่ตองกลัว แต่มหาวิทยาลัยก็คุมครองไม่ได้-แต่หากเขาจะทำ-ก็ทำได้ทั้งนั้น-บอกแล้วว่าป็นก็อยู่กับเขา กฎหมายก็เขาครอง เก้าอี้เขานั่ง รถถังก็อยู่ที่เขา แล้วเขาก็พูดได้ทั้งนั้น เรามือเปล่า เด็กๆ มีแต่ปากกาไม่ใช่มีอะไรนี่ลูก เขาทำอะไรเราก็ได้ คนที่เสียหายก็คือ แม่นี้แหละ ลูกๆ ทั้งหลายอย่าเอาตัวอย่างให้มีคุณธรรมบ้าง เราเป็นแม่ที่ให้ความเป็นธรรมกับลูก เลี้ยงมาตั้งแต่ตัวแดงๆ อยู่ในบะแจะ ยุงก็ไม่เคยให้กัด เล็บใช้ไม่สบายก็รักษาอย่างดี ทำอย่างดีไม่เคยยุ่งให้ลูกทำในสิ่งที่เสียหายของกินก็ไม่เคยโกงมาให้ลูกกิน ไม่มีเลยไม่เคยทำ"
 พรไทย บรรยากาศในห้องประชุมร้องไห้กันทั้งหมด

แม่ลิ้ม มันเจ็บนี้ลูก (ตาแดงกำ เสียงสั่นเครือ) เหมือนกับว่าเรานอนหลับแล้วมาปลุกให้ตื่น มันนานเกินรอแล้ว เสื้อผ้าของต่างๆ ที่เป็นของเขากลับและล้างไว้อย่างดี ไม่ให้เสียหายจนทุกวันนี้ เสื้อผ้าเขายังอยู่ ไม่เคยให้ลูกแหวน ลูกแจ ไม่เคยให้ น่องๆ จะเอามาใส่แต่แม่บอกว่าย่าเอามาใส่ เดี่ยวพี่เกียะจะกลับมา พวกลูกๆ น่องๆ ก็คอยว่าไม่รู้วันไหนพี่เกียะจะมาเคาะประตู

พรไทย กลางคืนนอนรอบ้างไหมครับ

แม่ลิ้ม บางทีนอนไม่หลับนะลูก นอนไม่หลับ เมื่อก่อนไม่ว่าจะไปไหนก็ตาม ไม่ว่างงานศพ หรืองานแต่งงาน แม้กระทั่งรับจ้างเก็บข้าวก็ไป แม่ลิ้มจะไปทุกที่เลย ไปแล้วสายตาไม่เคยพลาด ไปในเมืองไม่เคยพลาด สอดส่อง ดูไปตลอดเวลา "เห็นคนหมิ่น คนแสนแต่ลูกเรา เราไม่เห็นว่าเป็นไปไหน ทำไมมันไม่ออกให้แม่เห็นสักที" คนอื่นเขาพูดว่าทำไมลูกเกียะ ไม่กลับมาหาแม่สักที แม่สั่งลูกแจ คนที่เดียวที่อยู่บ้านดอน (อ.เมือง สุราษฎร์ธานี) มันเรียนรามอยู่ 8 ปีปล่อยให้เที่ยวมอกว่า ถ้าหากพบพี่เกียะ นัยต๋อยเลยนูลูก ต๋อยเลย ต๋อยให้อยู่(สลับหรือยอม) เลย แล้วเอามาให้แม่ แล้วด่าคำเหมารามบอกแม่ แม่จะออกให้เอง ต๋อยให้อยู่ (เน้นเสียงเข้ม) "แต่ลูกแจบอกว่า แม่ครับนัยจะทำตามแม่สั่งไม่ได้ นัยทำไม่ลง" แต่แม่ว่าเอาเลยลูก ให้มันกลับบ้าน แต่แล้วในที่สุดเราก็ต้องเชื่อ

พรไทย ทุกวันนี้ทำใจได้หรือยังครับ

แม่ลิ้ม ทุกวันนี้บางครั้งก็ไม่ได้ดีเลย ไม่ได้ขึ้นเลย คิดว่าวันไหนก็ตามหากหมดชีวิตก็จะลืม (เสียงสั่นเครือ) แต่มันลืมไม่ลง แม่ลิ้มไม่ได้ เวลาลูกอุ๊ต (อาจารย์ลินิก สิทธิรักษ์) ส่งโทรเลขมาแหม่งไปหอยบ (ชอน) ไม่กล้าฟัง เพราะกลัวว่าเขาจะบอกว่าคุณเกียะเสียแล้ว

ครุจินดา ลูกอุ๊ตเค้าเขา เข้าไปค้นในทะเบียนของกรมศาสนาแล้วพบบ้านเลขที่ แต่ช่วงนั้นไม่มีโทรศัพท์เลยโทรเลขมา

แม่ลิ้ม มีอยู่ครั้งหนึ่งราวปี 2539 ลูกอุ๊ตโทรมาที่ดาร์มคัยสักพักแม่ก็อดอดเลยขอคุยเอง แม่พูดว่าลูกอุ๊ต ลูกอุ๊ตเป็นเพื่อนกับลูกเกียะ บวกกับใจเราที่อยากให้คุณอยู่ เลยคิดไขว่คว้าว่า สั่งสั่งลูกอุ๊ตเป็นแฟนกับลูกเกียะ เขาคงจะมีลูกกันสักคน แล้วเที่ยวโทรตามหา ดูที่คนเราที่คิดไป สุดท้ายแม่พูดว่า "ลูกเกียะมันคงลืมแม่แล้วละ" ลูกอุ๊ตก็วางโทรศัพท์เลย (นิ่งคิด)

แม่ลิ้ม ช่วงที่ลูกทุกคนไปเรียนหนังสือแม่จะส่งย่าเลย ว่า เห็นลูกสาวใคร แล้วอย่าไปเที่ยวทำลายเขาเนาะ ทำลายแล้วเราต้องรับผิดชอบ เราอย่าเที่ยวไปล่าผู้หญิงแม่ไม่ชอบให้ลูกทำแบบนั้น หากติด (ชอน) หญิงเราจะแต่งให้ทันที ไม่เคยให้เขาผิดหวังในลูกเรา

พรไทย แม่ลิ้มคิดว่าพี่เกียะอาจจะอยู่กับพี่ลินิก

แม่ลิ้ม นึกว่าเขาอยู่ แต่ชอนแม่ไม่บอกให้รู้ เพราะว่าเราคิดในทางที่ไม่ลบ ลมไม่ลง ลมไม่ได้

ครุจินดา ลูกอุ๊ตสั่งว่าไม่ต้องเป็นห่วง เราจะไม่ทำให้เรื่องนี้สูญเปล่าเราจะทำให้พ่อกับแม่ได้ภูมิใจ

พรไทย พอถึงช่วงเดือนตุลาคมของทุกปีครุจินดาและแม่ลิ้ม รู้สึกอะไรบ้างครับ

ครุจินดา หลังจากนั้นก็จะทำบุญให้ทุกปี แต่การไปร่วมที่กรุงเทพฯ ช่วงหลังไม่ค่อยได้ไปเพราะไปไม่ค่อยไหวแล้ว

พรไทย ช่วงหลังเรื่องนี้เปลี่ยนเป็นความภูมิใจมั๊ยครับ

ครุจินดา ภูมิใจครับ ในด้านที่ว่า อย่างไรเสียเขาก็ได้ สร้างวีรกรรมไว้พอสมควร คุณค่าก็มากมาย หลายคนเห็นคุณค่าที่เขาได้ทำไว้ เมื่อก่อนเราคิดในทางที่หดหู่ เพราะคนเขาพูดว่าลูกเราฝึกใฝ่ฝ่ายคอมมิวนิสต์ ทำลายชาติเราก็ก็น่าสยบใจ เพราะเราไม่เคยให้ลูกเราเป็นแบบนั้น แต่มานึกอีกทีลูกเราไม่ใช่คนแบบนั้นแต่ลูกของเราอยากหาความเป็นธรรม หาความยุติธรรม และให้คนทุกคนได้รับสิทธิเสรีภาพ สมควรตามรัฐธรรมนูญ เพราะปกครองระบบประชาธิปไตย และประชาธิปไตยนั้นทุกคนต้องมีความคิด ความเห็น ไม่ใช่มีความคิดฝ่ายเดียว แต่หากใครเดือดร้อนต้องช่วยคนที่เดือดร้อน ซึ่งลูกเราก็ทำแบบนั้นเราเลยภูมิใจ

แม่ลิ้ม เพื่อนๆ ญาติๆ เขาก็พูดว่าถ้าหากพี่เกียะยังอยู่ในช่วงนี้คงพูดหรือห้อยแหละ เกียะเราห้อย(สนุก)แหละ (สีหน้าสดชื่นปนรอยยิ้ม) แม่ว่าเขาทำดีแล้ว เขาพูดว่า "แม่ นัยตายชีวิตเดียว แต่คนเกิด 50 คนชีวิต ให้แม่ภูมิใจ แต่แม่ก็ยังยอมรับนะว่าลืมเขาไม่ลง เด็กๆ ทุกคนอย่าทำให้พ่อแม่เสียใจเหมือนแม่จารุพงษ์คนนี้นะ"

ครุจินดา คิดว่าช่วงนี้เหตุการณ์ของเดือนตุลาคมคงสิ้นสุดลงเพราะมีการชำระประวัติศาสตร์แล้ว เราก็จะทำแต่การช่วยเหลือญาติของผู้เสียชีวิตที่มีความเดือดร้อน ส่วนกระดูกที่ทราบจากคุณ ธงชัย วินิจจะกูล ว่า ได้จัดการล้างป่าช้าเผาเรียบร้อยแล้ว สำหรับผมยังเหลือเพียงอย่างเดียวก็คือ ต้องยื่นคำร้องต่อศาลให้สั่งว่าลูกเกียะเป็นบุคคลสาปสูญและจะได้จำหน่ายทะเบียนบ้านเพราะทุกวันนี้ชื่อเขายังอยู่ในทะเบียนบ้าน และเพื่อไม่มีปัญหาเรื่องมรดก

พรไทย สุดท้ายอยากให้คุณครูฝากอะไรไว้ให้แก่คนรุ่นใหม่ว่าในกรณีของพี่เกียะ มันควรจะสอนอะไรแก่เด็กรุ่นใหม่หรือคนที่กำลังอยู่ในยุคประชาธิปไตยในช่วงนี้บ้างครับ

ครุจินดา คือผมอยากฝากถึงแนวความคิดของเขาว่า เราอย่าถือว่าเราตัวคนเดียว เราต้องช่วยกัน โดยเฉพาะเด็กรุ่นใหม่เป็นภาระเกี่ยวกับประเทศสำคัญอย่างยิ่ง ไม่ใช่เราจะวางมือให้คนหนึ่งคนใดทำ แต่ต้องร่วมกันทำ ร่วมกันคิด และต้องใช้ความคิดใช้สมองช่วยพัฒนา เพราะ เห็นว่าบ้านเมืองเราถ้าหากไม่ช่วยกันอย่างจริงจังแล้วก็จะไปไม่รอด หากเราช่วยกันปลุกฝังเด็กรุ่นใหม่ 40-50 ปี ข้างหน้าบ้านเมืองเราจะไม่ถอยหลังแต่ถ้าเราละเลยก็จะเสียหายมาก ประเทศเราทุกคนต้องมีสิทธิเสรีภาพสมบูรณ์ ไม่ถูกเอาวัดเอาเปรียบ

หมายเหตุ

สัมภาษณ์เมื่อวันที่ 28 กันยายน 2545 ที่บ้าน ด.อิปัน อ.พระแสง จังหวัดสุราษฎร์ธานี โดยผู้สัมภาษณ์ได้ใช้ภาษาใต้ในการสนทนา ดังนั้นคำบางคำจำเป็นต้องถ่ายทอดเป็น ภาษาใต้ อย่างไรก็ตามผู้สัมภาษณ์จำเป็นต้องปรับภาษาบางคำเพื่อความเข้าใจของผู้อ่าน ปัจจุบันคุณครุจินดาและแม่ลิ้มอาศัยอยู่ที่บ้าน ใน ด.อิปัน อ. พระแสง จ. สุราษฎร์ธานี กับครอบครัวลูกสาวคนโต คือคุณแจงดี้ โดยคุณครุจินดาขณะนี้อายุ 78 ปี ร่างกายยังแข็งแรงดีสามารถขับรถยนต์ไปทำสวนได้ทุกวัน คุณครุจินดาบอกว่าขับรถได้เฉพาะกลางวัน กลางคืนขับไม่ได้เพราะสายตาไม่ดี ส่วนแม่ลิ้มขณะนี้อายุ 71 ปี ร่างกายไม่ค่อยแข็งแรงนักเพราะความดันโลหิตสูง และเป็นโรคนี้ แต่ก็สามารถไปทำสวนกับครุจินดาได้ทุกวัน

โดย พรไทย ศิริสาธิตกิจ เมื่อ วันอังคารที่ 17 ธันวาคม 2545, 11:21 น.

ตอบกระทู้นี้

กรุณาใส่ข้อความในช่องที่มีเครื่องหมาย * ให้ครบ

ชื่อ *

อีเมล

ICQ

อัพโหลดภาพ (ไม่เกิน 200 k)

ข้อความ *

แจ้งทางอีเมลเมื่อมีผู้ตอบ

design by คนบ้านนอก
www.bannok.com